

Отправляме се към новото училище, което ще бжде открито за следната учебна година. По пътя разговаряме по отдѣлно съ учители, настоятели и селяни. И, чудно нѣщо, никой за никого не каза лоша дума. А азъ тъй съмъ привикналъ да чувамъ само лошотии дори за най-близкия приятелъ, когато единъ отъ тѣхъ остане насаме въ разговоръ съ мене! Това прави впечатление и на приятеля ми, и той иска да знае: нѣма ли партизани въ това село? Отговарятъ му, че има, но че при изборитѣ не дирятъ партизанина, а човѣка, който може по-добре да изпълни обществения си дългъ като тѣхенъ избранникъ . . . Странно! Такова нѣщо не е възможно по нашитѣ мѣста.

Новото училище ни обая още съ първото впечатление, което ни предложи. Едноетажна постройка, то прилича на опъната срещу слънце тантела, която току-що е била опрана. Щомъ я наближихме, всички — и учители, и селяни — си зачистиха краката отдалечъ. А когато стѣпихме на първото му стѣпало, ние си изухме галошитѣ. Всѣки отъ насъ чувствуваше, безъ да си сподѣли чувствата съ когото и да било, че въ единъ такъвъ храмъ не се влиза съ кални нозе . . .

— Това е, може би, едничкото училище въ цѣлата ни страна, шепне ми инспекторътъ, което има само юго-източно изложение. То нѣма ни една северна стая . . .

Азъ не отговарямъ нищо. Очитѣ ми се плъзгатъ по керамичната настилка на коридора, и по засмѣнитѣ стени, въ бѣлината на които се отразяватъ пролѣтнитѣ слънчеви лъчи, нахлули на цѣли струи презъ широкитѣ прозорци . . .

Пригответо е, и отрано, всичко. Чиноветѣ, здрави и китни дори, само чакатъ малкитѣ палавници да седнатъ на тѣхъ и да запѣятъ възхвала за грижитѣ на своитѣ бащи, които не сж пожалили нищо въ желанието си да видятъ своитѣ рожби по-здрави и по-съвършени, отколкото сж били тѣ самитѣ. Сълзи отъ умиление потичатъ отъ очитѣ ми и азъ възвивамъ глава въ желание да ги прикрия отъ другитѣ. И, ето, предъ моя влаженъ взоръ е подиумътъ на учителя, върху който се гизди катедрата, снабдена съ две чекмеджета.

Учители, настоятели и селяни разправятъ нѣщо на другаря ми, но азъ не искамъ да ги слушамъ: мжно ми е, задето и у насъ не е така. И въ тази си мжка излизамъ да се поразтѣпча изъ коридора. Сега съзирамъ въ него единъ трикриленъ шкафъ, предназначенъ за учителската стая, приличенъ на бюфетка. Отварямъ едното му крило и въ него намирамъ десетина накачалки, каквито дай Боже да види нѣкога и моята кѣща. Готово е и